

Glosa

Codi penal de pena!

Cercat per assassinat i per intent de segrest, i encara campa xalest el pobre desgraciat. A quin punt hem arribat, que els dolents passen de llis? No culpem sols l'infelç perquè aquí hi ha més culpables; on són ara els responsables que li donaren permís?•

Mateu Xuri

No vagi per dit

La degradació i la indignació
Fonts del tot fidedignes ens han explicat com es produí la supressió de la Secretaria d'Estat de Turisme i la seva degradació en una Secretaria General. La cosa va anar així: en la seva dedicació actual a retallar despesa, **Zapatero** digué al ministre d'Indústria, Turisme i Comerç, **Miguel Sebastián**, que havia de retallar subsecretaries i direccions generals, i aquest li posà sobre la taula tota la Secretaria d'Estat de Turisme de **Joan Mesquida**, amb qui no té una relació fluida, per dir-ho amb finesa. A Zapatero ja li anà bé, tot i haver presidit un Consell de Ministres a Palma feia just un any per "potenciar" el sector. Pocs dies abans de la reunió del Consell de Ministres, Sebastián comunicà a Mesquida que el seu càrrec de secretari d'Estat desapareixia i que el departament passava a ser una Secretaria General. El polític mallorquí esclatà en còlera: no es podia creure que li fessin allò a ell, especialment després de tots els serveis prestats al Govern d'Espanya, ni al sector turístic, que és estratègic de l'economia i clau per a la recuperació. Contenen que la indignació s'expressà de manera vehement, especialment dirigida contra el ministre. Va ser la vicepresidenta, **Teresa Fernández de la Vega**, qui el va apaivagar i li va fer acceptar la degradació. Però, com? Aquest és el misteri. Es dona per segur que Mesquida serà recompensat. Podria ser un altre càrrec? La "minicrisi" no es dona per tancada.

Es Nou Partit d'Eivissa
Finalment, ahir es presentà Es Nou Partit d'Eivissa, que neix amb una vocació insularista, nacionalista, de centralitat i per configurar un tercer espai a la Pitiüsa major. El portaveu, l'advocat **Juanjo Ferrer**, explicà que estan oberts a ciutadans d'ideologies diverses que posin per davant de tot els interessos illencs. És un bon tret de sortida.

Rot

"El consum de ciment a Catalunya mai no tornarà a ser el mateix".
Això és bo o dolent?

Qui fa feina en diumenge

Catalunya: producció i pèrdua d'energia

GUILLEM FRONTERA

Per ventura vivim de la mitificació del nostre passat, allò de "cualquiera tiempo pasado / fue mejor", cosa que, en línies generals, és una niciesia que només serviria per diagnosticar demència senil. Ho dic perquè una de les veritats de la memòria, aquesta remodeladora de la realitat i el temps, una de les veritats de la memòria que cada punt interfereixen en la formació d'opinió sobre el present, és la magnitud gegantina d'antics líders polítics -enfront de la miserable petitesse dels actuals. Per fer befa d'aquests, òbviament no hi ha millor manera que establir els paral·lelismes oportuns. Just

pel que fa a la formació humanística d'uns i altres, en general el resultat és irrevocablement demolidor per a la majoria dels actuals: això, és clar, si atorgam a la memòria la categoria de ciència exacta, i prou bé sabem que no és el cas.

De tota manera, podríem parlar de grans líders per als moments transcendents de la Història? Abans de fer comparacions malignes, hauríem de rellegir el passat en el qual sorgiren els líders mítics i repassar amb la màxima atenció la qualitat d'aquests déus. Comprovaríem que la memòria no ha deixat ni un instant de fer feina per filar i refilar el temps i les persones. La memòria sempre treballa, silenciosament, en un clarobscur compassat, amb l'obstinació temperada de qui ha fet, del temps, la matèria primera de la seva indústria.

Malgrat aquestes i altres expansions de la lírica de dia feiner, els fets ens cauen al da-

munt amb una contundència incontestable. El Principat viu ara mateix un d'aquests instants de major transcendència pel que fa a la formació d'una idea de país i a la seva prefiguració. Aquesta idea ha impul-

Catalunya no disposa ara mateix d'un lideratge suficientment robust per anar més enllà del gestualisme

sat la societat catalana a construir una instantània que remou fins als mateixos fonaments de l'Estat. Des de quan no havia entrat el catalanisme en un estat d'erupció tan vigorós?

I, no obstant això, una bona part d'aquella energia ja s'ha perdut perquè la classe políti-

ca, unes formacions més que unes altres, no disposava d'acumuladors ni d'una bona xerxa de distribució. És en aquestes situacions, que es posa a prova la capacitat d'uns partits i d'uns líders per a canalitzar l'energia que emana de la gent i transformar-la -canettianament- en força política, en poder. Catalunya no disposa ara mateix d'un lideratge suficientment robust per anar més enllà del gestualisme. Examinats un per un els capparets de la política catalana, alguna cosa ens indueix -la carn és dèbil- a censar en el moment present alguns grans polítics del passat. I això que parlem de la comunitat -una nació- amb la classe política segurament més acreditada de tot l'Estat. La societat civil catalana, amb el lideratge de l'Òmnium, és capdavantera indiscutible en els afers propis de la construcció de la personalitat nacional. I tanta feina... Res, parlem d'una altra cosa. •

El camp de golf de Son Bosch

BIEL FLORIT
gflorit@coib.es

Si no volies brou, tassa i mitja. Repetides vegades he deixat dit, per aquests raconets d'opinió, allò que hi pens al respecte dels camps de golf que he anat observant sense passió de cap mena, esportivament com si diguéssim. No he vist empenyes enlloc. Ni llistes d'espera. Ni "overbooking" en absolut, pensa, adesiara algun jugador solitari amb el cotxet elèctric, la bossa dels pals i les pilotones blanques. Amb molta cara de concentració, això sí. Uniformat de cap a peus, això també. No hi ha empenyes de cap classe, a l'inrevés, gespa ben cuidada però immensament solitària. Que un no es pot imaginar allò que deuen haver de pagar els golfistes que hi acudeixen, per arribar a poder compensar aquelles instal·lacions i el seu

manteniment. A preu de canari jove ha de sortir tot plegat, som de l'opinió. I ho he de repetir: no m'explic de cap de les maneres la caparrudesa de voler fer-ne més encara, la qual cosa em porta a pensar malament, com provaré de fer-vos avinent tot seguit.

Perquè, anem a veure, si la possible rendibilitat dels camps de golf dels orgues rau en la seva oferta complementària (que sembla que en aquest cas concret no és així), o sia, hotelet, restaurant, probablement uns quants apartaments amb l'excusa que són per al personal i si els podem llogar a aquell senyor que passa, molt millor... Mirin, idò tampoc em surten els números, què volen que els digui. Manquen places hoteleres per ventura? No sou del parer que en veritat de ver en sobren a

balquena amb els temps que corren i els que amb tota possibilitat estan arribant? A un diari d'avui mateix llegesc: "Los hoteleros ofrecen descuentos de hasta el 25% para intentar llenar el agosto./ La patronal isleña admite que para el mes que viene sólo se ha vendido el 80% de las plazas". Aleshores de què anam...?

A què ve aquesta caparrudesa del PP i UM en l'aprovació del passat dimarts del projecte del tan remenat camp de golf de Son Bosch de Muro? Passar per la pedra de la humiliació política el PSOE i el BLOC? Podria ser, alerta, però per què al preu de depredar encara més allò que resta de la nostra malferida Mallorca? És raonable? Hi ha qualcú que ho pugui veure apropiat, assenyat, a part dels votants del PP i UM de la Cambra que podria esser que es pensessin representar-nos? Tant poder té el promotor particular del projecte, perquè aquest personal sia capaç de votar i fer aprovar una declaració d'interès autonòmic que l'afavoreix tan descaradament? Té molt de plom l'assumpt.

O no serà que, com que el Govern ha posat en marxa fa poc la tramitació per ampliar la Zona Especial de Protecció de les Aus (ZEPA) de l'Albufera, que duu punt d'arribar a bon port per cert i la zona quedaria protegida per ara, aleshores es feia precís amb urgència de qualque manera legitimar la sol·licitud de la construcció del camp de golf, no amb la intenció expressa d'arribar a fer-lo, sinó amb la de, almanco, poder parar mà després i cobrar substancials indemnitzacions...? No ho sé, però la vida ensenya i a mi personalment m'ha fet tornar un malpensat de bastant de gruix. Sobretot quan incomprendiblement veig la gent poalejar amb insistència un pou sec. O això o qualcú té una saca ben plena de doblers negres que es fa precís netejar, que aquesta n'és una altra. El mètode és tan senzill que m'avergonyeix explicar-lo de bell nou. Fins aquí ha arribat la meua capacitat d'intentar esbrinar el misteri de l'estranyíssima trinitat aquest. Potser vaig errat, però mirin, hi he dit la meua. Bon dia tinguin. •

Escriptor